

A Fővárosi Ítéletábrla a jogtanácsos által képviselt felperesnek a dr. Bognár Viktor ügyvéd ... által képviselt alperes ellen 30.735.922 forint és járulékaí megfizetése íránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2015. szeptember 1-jén kelt 8.G.40.791/2014/17. számú ítélete ellen a felperes által 18. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéletábrla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 561.000 (Ötszázhatvanegyezer) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

A peres felek 2000. január 1-jén szállítási keretszerződést kötöttek, amelynek alapján az alperes mint szállító, az általa gyártott, termelt, előállított, illetve forgalmazott áruk felperes mint megrendelő részére történő szállítására és átadására, a megrendelő az általa megrendelt és szerződésszerűen leszállított áru átvételére és az ellenértékének kifizetésére vállalt kötelezettséget. A szerződés 2. pontja alapján a szállító által leszállítani vállalt termékek mennyiségéről a felek esetenként, külön megrendelés keretén belül állapodnak meg.

Az alperes 2010. április 14-én és 15-én 36.277.672 forint értékben, 2010. szeptember 30-án 731.362 forint értékben, 2010. november 17-én és december 17-én 698.919 forint értékben, 2011. február 18-án 67.950 forint értékben, 2011. április 7-én, április 8-án és április 27-én 1.542.814 forint értékben vett át árut a felperestől, amelyekről összesen 5 darab számlát állított ki, a számlákon a megjegyzés rovatban visszárú került feltüntetésre.

A peres felek között 2010-től kompenzációra vonatkozó megállapodás jött létre, amelynek alapján a felperes az alperestől megvásárolt árut visszaszállíthatta az alperes részére azzal, hogy a visszaszállított áru helyébe újabb termékeket kellett rendelnie az alperestől.

Az alperes a 2011. augusztus 19-én írt levelében arról tájékoztatta a felperest, hogy a nyilvántartásában fennálló tartozás visszárúzásból adódik és nem vásárlásból.

A felperes 2012. április 19-én felszólította az alperest az összesen 31.396.322 forint összegű tartozásának a megfizetésére.

Az alperes a 2011. május 11-én kelt levelében arra hivatkoztott, hogy a visszárúzásból adódó tartozásokat kompenzációval kívánja rendezni.

A felperes a 2014. július 3-án kelt levelében felszólította az alperest, hogy fizessen meg a részére 30.735.922 forintot, figyelemmel arra, hogy az alperes anélkül szállította el a termékeket a felperestől, hogy azok ellenértékét kiegyenlítette volna. Közölte az alperessel, hogy 2014 januárjában összesen 660.400 forint összegben rendelt tőle termékeket, amellyel csökkentette a fennálló követelését. Rögzítette továbbá, hogy nem talált az alperes termékpalettáján olyan termékeket, amelyekkel a követelését kompenzálni tudná, ezért a fennmaradó tartozás megfizetésére szólította fel az alperest.

Az alperes a 2014. július 8-án kelt levelében arról tájékoztatta a felperest, hogy a termékeket kizárólag a felperes utasítására és hozzájárulásával szállította el. A termékek visszavételezési folyamatának célja az volt, hogy a megrendelt termékeket a felperes minél hamarabb értékesíthető termékekre cserélje ki, a visszáruhoz nem járult hozzá. Hivatkozott ismételten arra, hogy a felek között kompenzációs megállapodás született, amelynek alapján a felperes a visszáruzott számlák értékét levásárolja.

A Fővárosi Törvényszék a 2013. március 21-én kelt 39.Fpk.01-12-007184/15. számú végzésével a felperes, mint hitelező által az alperes, mint adós ellen indított felszámolási eljárásban az eljárást soron kívül megszüntette. A végzés indokolása szerint a hitelező a kérelmében előadta, hogy egyeztetések folytak a peres felek között a kompenzációra és olyan terméklista bekérésére, amelyből a hitelező rendelni tudott volna, azonban az adós többszöri kérés ellenére sem küldött megfelelő terméklistát. A bíróság a végzésében a felek által sem vitatottan megállapította, hogy kompenzációra vonatkozó megegyezés jött létre a felek között, amely szerint a hitelező a visszáruzott számlák ellenértékét levásárolja és az újabb megrendelése értékebe az azokból eredő adósi tartozás beszámításra kerül.

A felperes az elsőfokú bíróságra 2014. szeptember 25-én benyújtott keresetében az alperes kötelezését kérte a Ptk. 365. § (1) bekezdése alapján 30.735.922 forint tőke, ennek 2012. március 21-től a kifizetésig járó a Ptk. 301/A. §-a szerinti mértékű késedelmi kamat és perköltség megfizetésére.

Arra hivatkozott, hogy az alperes a felperes részére folyamatosan szállított háztartási és egyéb elektronikai termékeket, melynek egy részét az alperes később visszavitte a felek közötti érvényes megállapodás alapján. Állítása szerint a visszaszállított áruk tekintetében 13 darab adásvételi szerződés jött létre a peres felek között, amelyek alapján a felperes 5 darab számlát bocsátott ki. Előadta, hogy az áru mennyiségét és értékét a felek mindig egyedileg egyeztették le és egyedi tárgyalások alapján jöttek létre az adásvételi szerződések, amelyek alapján az árut átadta az alperesnek, azonban az alperes a kibocsátott számlákat nem fizette ki. Vitatta, hogy a peres felek között kompenzációra vonatkozó megállapodás jött volna létre. Hivatkozott továbbá arra, hogy az alperes a tartozását elismerte az általa küldött felszólító levelekre adott válaszaiban.

Az alperes az ellenkérelmében a felperes keresetének az elutasítását és perköltségben marasztalását kérte, vitatta annak jogalapját, azonban az összecszerűséget elismerte.

Arra hivatkozott, hogy a felek között nem jöttek létre adásvételi szerződések, hanem szóbeli megállapodás alapján kompenzációra vonatkozó megállapodás jött létre, amely szerint a felperes az általa nem értékesített árut visszaszállíthatja az alpereshez és újabb, más terméket rendel, amiket a felperes értékesíteni tud. Hivatkozott továbbá arra, hogy nem életszerű az általa gyártott termékek visszavásárlása, azt nem is tette meg. A kompenzációra vonatkozó megállapodás alapján a visszaszállított áru ellenértékét a felek úgy rendezték egymással, hogy a felperes az alperestől újabb árut rendel, és annak vételárával kompenzálja a felek a visszaszállított áru ellenértékét és az újabb megrendelt áru ellenértékét. Előadta, hogy a felperes által visszaszállított áru az alperesnél a mai napig rendelkezésre áll, azt bármikor elszállíthatja. A felperes nem a hibás termékeket szállította vissza, hanem azokat, amelyeket nem tudott értékesíteni. Az átvett termékek nem kerültek a

tulajdonába, hanem a Ptk. 196-197. §-a alapján azokat csak felelős őrzésébe vette.

A Budapest Környéki Törvényszék a 2015. szeptember 1-jén kelt 8.G.40.791/2014/17. számú ítéletében a felperes keresetét elutasította és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 1.425.037 forint perköltséget.

Határozata indokolása szerint a 2015. február 24-én tartott tárgyaláson a Pp. 3. § (3) bekezdése értelmében konkrétan tájékoztatta a felperest és az alperest a bizonyítandó tényekről, a bizonyítási teherről, valamint a sikertelen bizonyítás jogkövetkezményeiről. A 2015. május 21-én tartott tárgyaláson ugyancsak tájékoztatta a felperest, hogy bizonyítandó tény az adásvételi szerződések tartalma és a felperesi kereset összecszerúsége, és felhívta a felperest annak előadására, hogy a keresettel követelt összeg hogyan, milyen módon következik a felperes által csatolt iratokból, a felek között mikor és milyen tartalommal jöttek létre a szerződések, hogyan állapodtak meg a termékek tekintetében, hogyan rögzítették ezt és ki határozta meg a termékek mennyiségét. A peres feleket ezen a tárgyaláson is figyelmeztette a Pp. 141. § (2) és (6) bekezdésében foglaltakra.

A felperes az elsőfokú eljárásban okirati bizonyítékokat terjesztett elő, azonban az elsőfokú bíróság álláspontja szerint ezek az okirati bizonyítékok nem támasztják alá a felperes keresetében foglalt azon állítását, hogy adásvételi szerződések jöttek létre. A felperes által állított időpontokban történt alperesi áruátvételt és értékét a becsatolt szállítólevelekkel és számlákkal alátámasztotta a felperes, azonban azt, hogy ezen jogügyletek adásvételi szerződések körében jöttek létre, a számlák és a szállítólevelek nem bizonyítják.

A felperes nem bizonyította az általa hivatkozott azon állítását, hogy a megrendelések e-mail és telefonváltás során jöttek létre. A felperes által hivatkozottakat a csatolt felszólító levelek sem támasztják alá, mert a felszólító levelek többségében a felperes a felek közötti szállítási keretszerződésből eredő alperesi szállítások ellenértékének a megfizetésére szólította fel az alperest. A felperes arra nem szolgáltatott bizonyítékot, hogy az általa megjelölt körben az alperes a visszavásárlás szándékával adásvétel útján szerezte meg tőle az elszállított termékeket. Az a tény, hogy az alperes a termékeket elszállította, nem támasztja alá az adásvételi szerződés létrejöttét. Az elsőfokú bíróság a felperes által csatolt felszólító levelek alapján nem tudta megállapítani azt, hogy az alperes elismerte volna az adásvétel útján létrejött szerződést és az az alapján fennálló tartozását. Ezzel ellentétben az elsőfokú bíróság az alperes által hivatkozottakat ellentmondásmentesnek ítélte meg és a kompenzációra vonatkozó megállapodás létrejöttét találta bizonyítottnak.

Az elsőfokú bíróság ... tanú vallomása és a Fővárosi Törvényszék 39.Fpk.01-12-007184/15. számú végzése alapján bizonyítottnak találta azt, hogy a peres felek között 2010-től kompenzációra vonatkozó megállapodás jött létre, amelynek alapján a visszaszállított termékekért cserébe a felperesnek újabb termékeket kellett rendelnie az alperestől. A Fővárosi Törvényszék a hivatkozott végzésében is megállapította, hogy a peres felek között egyeztetések folytak a kompenzációra vonatkozóan, valamint megállapította, hogy a felek megállapodtak abban, hogy a visszaszállított termékek értékét az alperes nem fizeti meg a hitelező részére, hanem a hitelező további megrendeléseibe beszámításra kerülnek a felek között évek óta folyamatos gyakorlat alapján.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felszámolási eljárásban a végzésben megállapítottak bizonyítékul szolgálnak az alperesi állítás alátámasztására, függetlenül attól, hogy az eljárásban hozott érdemi végzés egy nemperes eljárásban született.

Egyébként életszerűtlen, hogy az alperes, mint profitorientált gazdálkodó szervezet, az általa értékesített termékeket abban az esetben, ha azt a felperes nem tudja értékesíteni, visszavásárolja. A kompenzációs megállapodást az az alperesi előadás is valószínűsíti, hogy a felperes által visszaszállított termékekért cserébe a felperes újabb termékeket rendel az alperestől, ezzel elősegítve a felek gazdasági kapcsolatát. Ezt támasztja alá a felperesnek 2014. július 3-án írt felszólító levele is, amelyben nem egyedi adásvételi szerződéseket említ, hanem a szállítási keretszerződés alapján arra hivatkozik, hogy az alperes által elszállított termékek ellenértékét

csökkentette az újólag 660.400 forint értékű megrendelt termékekkel, de nem talált olyan terméket az alperesnél, amivel kompenzálni tudna.

Mindezekre tekintettel a felperes keresetét elutasította, mert a rendelkezésre álló adatok alapján nem tudta kétséget kizáró módon megállapítani, hogy az alperes a Ptk. 365. § (1) bekezdése alapján a keresetben megjelölt összeggel tartozna a felperesnek.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak megváltoztatásával a keresete szerint az alperes marasztalását, másodlagosan annak hatályon kívül helyezésével az elsőfokú bíróság újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítását és az alperes perköltségben marasztalását kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan és jogszabálysértő.

Előadta, hogy az alperes a 2015. szeptember 1-jén tartott tárgyalásra előzetes értesítés nélkül előállította ... tanút, aki az alperes igazgatóságának tagjaként került meghallgatásra, és a perben érdektelennek vallotta magát. Tanúvallomásaiban előadta, hogy tudomása szerint volt kompenzációs megállapodás a felek között, azonban azt nem tudta megmondani, hogy a kompenzációs megállapodást kik kötötték, mikor kötötték, hol kötötték, szóban vagy írásban kötötték-e, azt sem tudta megmondani, mi történik akkor, ha a felek között megszűnik az áruforgalom. A felperes, tekintettel az előzetesen be nem jelentett tanú által tett nyilatkozatra, a tanúmeghallgatást követően kért a bíróságtól 15 nap határidőt további bizonyítási indítvány előterjesztésére, azonban ennek az elsőfokú bíróság nem adott helyt és ítéletet hozott.

Álláspontja szerint a tanú vallomása ellentmondó volt, éppen az alperes által hivatkozott kompenzációs megállapodás megkötésének körülményeiről és tartalmáról nem tudott értékelhető nyilatkozatot tenni. A tanú vallomása azért is ellentmondó volt, mert ha létezett kompenzációs megállapodás, akkor logikailag miért volt szükség a szintén általa előadott felelős őrzésre.

A tanú vallomása önmagában nem alkalmas a tényállás bizonyítására. Külön kiemelte a tanúval kapcsolatban, hogy 2014-től az alperes vezető tisztségviselője, egyben jogi szakértője is, amely miatt a tanú tanúként nem is lett volna meghallgatható, valamint nyilatkozatként és nem bizonyítékként lett volna értékelhető.

Az elsőfokú bíróság ítélete 7. oldalának utolsó bekezdését azért sérelmezte, mert az elsőfokú bíróság nem részletezte, hogy mit bizonyítottak a számlák és a szállítólevelek. Álláspontja szerint a szállítólevelek az alperes általi birtokba vételt és fizikai elszállítást, a termékek eladási/vételárát tartalmazzák, míg a számlák a felperes vételár követelését testesítik meg, amely két tényező, az adásvétel két legfontosabb eleme.

Az elsőfokú bíróság ítélete 8. oldalának első bekezdésével kapcsolatban előadta, hogy amennyiben a felek nem állapodtak meg előzetesen, akkor mi alapján történt az áruk átvétele, elszállítása és jóváírása. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévedett, amikor a tények ismerete alapján megrendelések és megállapodások hiányát állapította meg, mivel értékelnie kellett volna az általa is hivatkozott életszerűség keretei között a tényeket és az abból levonható valós következtetéseket.

Az elsőfokú bíróság ítélete 8. oldalának második bekezdésével kapcsolatban előadta, hogy az alperes nem bizonyított a felek között az adásvételi szerződéstől eltérő jogi konstrukciót, az alperes elszállított adott mennyiségű árut a felperestől, annak ellenértékét a felperest megillető követelésként megjelölve számlába állította, ami éppen az adásvételt támasztja alá. Az elsőfokú bíróság nem adott magyarázatot arra, hogy miért nem találta alaposnak a csatolt számlamásolatok megjegyzés rovatába írt „visszaru jóváíró számla” megjelöléseket.

Az elsőfokú bíróság ítélete 8. oldalának második és harmadik bekezdésével kapcsolatban arra hivatkozott, hogy a felszámolási eljárásban nem a perbeli követelés fennállására, hanem az alperes fizetőképességének fennállására, illetve a követelés vitatottságára nézve folyt iratcsatolás. Az elsőfokú bíróság nem szerezte be a felszámolási ügy iratait, ezért nem hivatkozhat rá kellő alappal. A felszámolási eljárásnak nem a perbeli követelés fennállása, hanem az adós fizetéseképtelensége a

tárgya.

Az elsőfokú bíróság ítélete 8. oldalának első bekezdése körében úgy nyilatkozott, hogy amennyiben elfogadja az elsőfokú bíróság megállapítását, amely szerint létezett egy kompenzációs megállapodás, amely rendezte a felek közötti visszáru kérdését, akkor az merül fel, hogy ennek ellenére miért volt szükség a feleknek az elsőfokú bíróság által is hivatkozott 660.400 forint összegről külön rendelkezni, mivel ez éppen a tényként elfogadott kompenzációs megállapodás létre nem jöttét támasztotta alá.

Az ítélet 9. oldalának második bekezdésében rögzítettekkel szemben a bizonyítatlanság terhét éppen az alperes terhére kellett volna értékelnie az elsőfokú bíróságnak. Az alperes a tartozás összecszerúságát elismerte, továbbá azt is elismerte, hogy a tartozás összege általa visszaszállított áruk ellenértéke, ehhez képest nem bizonyította azt, hogy a tartozást nem kell megfizetnie a kompenzációs megállapodásban foglaltak szerint. Véleménye szerint az is ellentmondásos, hogy az elsőfokú bíróság alperesi elismerés és felperesi bizonyítás ellenére kétségesnek minősítette, hogy a keresetben megjelölt összeggel tartozna a felperesi társaságnak.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását és a felperes perköltségben marasztalását kérte.

Hangsúlyozta, hogy az alperes az árukat nem adásvételi szerződés alapján vette át, hanem a felek szóbeli megállapodása szerint megkötött szállítási szerződésre hivatkozva. A felek megállapodása arra irányult, hogy a visszavitt termékek (visszáru) helyett a felperes újabb termékeket rendel az alperestől. Az alperes ráutaló magatartása is kizárólag ezt bizonyítja.

Továbbra is hivatkozott arra, hogy a felperes, mint hitelező által indított felszámolási eljárásban a kompenzációra vonatkozó megállapodás létrejöttét nem vitatták, amit a Fővárosi Törvényszék 39.Fpk.01-12-007184/15. számú jogerős végzése is megállapított.

Kiemelte, hogy a felperes a peresített tökekövetelésének mértékéig jogosult az alperes által forgalmazott áruk elszállításával az igényét kielégíteni. Erről a tényről az alperes a jogi képviselőn keresztül tájékoztatta a felperest az elsőfokú bíróság ítéletének kézhezvételét követően a 2015. október 15-én kelt e-mail üzenetében, amelyet az ellenkérelméhez csatolt. Tudomása szerint és az ellenkérelemhez csatolt reklámújság hirdetései alapján a felperes kereskedőként keresztül történő beszerzés útján a mai napig értékesít az alperes által forgalmazott termékeket.

A fellebbezés nem alapos.

A felperes a keresetében az elsőfokú eljárásban végig azt állította, hogy az alperessel adásvételi szerződést kötött azokra a termékekre, amiket nem tudott értékesíteni. A felek közötti együttműködés szabályait a 2000. január 1-jén kötött szállítási keretszerződés tartalmazza, abban nem szerepel az alperes által a felperesnek szállított árukkal kapcsolatban az alperes visszavásárlási kötelezettsége és a felperes egyoldalú eladási joga. Mindezekre tekintettel a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján fennálló bizonyítási kötelezettség körében a felperesnek kellett volna bizonyítani az adásvételi szerződések létrejöttét, annak feltételeit, ahogy arra az elsőfokú bíróság a határozata indokolásában maga is helyesen utalt.

Ennek érdekében a felperest a 2015. február 24-én és a 2015. május 21-én tartott tárgyaláson a Pp. 3. § (3) bekezdése értelmében konkrétan tájékoztatta a bizonyítandó tényekről, a bizonyítási teherről, valamint a sikertelen bizonyítás jogkövetkezményeiről, egyúttal mindkét alkalommal figyelmeztette a Pp. 141. § (2) és (6) bekezdésében foglaltakra. A felperes a tájékoztatás és kioktatás ellenére nem tudta kétséget kizáróan bizonyítani az adásvételi szerződések létrejöttét, annak tartalmát. Helyesen hivatkozott az elsőfokú bíróság az ítélete indokolásában arra, hogy a felperes által csatolt szállítólevelek, számlamásolatok, felszólítólevelek, az ingóságok átadása nem bizonyítja

a peres felek közötti adásvételi szerződések létrejöttét. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a bizonyítatlanság terhét helyesen értékelte a felperes terhére, függetlenül attól, hogy az alperes a tartozás összecszerűségét elismerte. A felperesnek az általa hivatkozott jogalapot, azaz az adásvételi szerződés létrejöttét kellett volna bizonyítania, ennek hiányában helyesen jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy ezen a jogcímen nem jár a felperesnek a keresetben megjelölt összeg.

A Pp. 206. § (1) bekezdése szerint a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékok egybevetésével állapítja meg, a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli és meggyőződése szerint bírálja el.

A bíróság mérlegelése kiterjed egyrészt az egyes bizonyítékok bizonyító erejének megállapítására, másrészt a bizonyítékoknak és a felek, valamint a per egyéb résztvevői magatartásának egybevetésére, és a maguk összességében való értékelésére. Az elsőfokú bíróság logikus, a Pp. idézett rendelkezésének megfelelő mérlegelésével helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes a keresetének jogalapját nem bizonyította. Az okszerű mérlegelésen és értékelésen alapuló tényállás a másodfokú bíróságot is köti, ezért a másodfokú eljárásban nem volt lehetőség a bizonyítás adatainak újabb egybevetésére és értékelésére (BH2006. 403.).

Az elsőfokú bíróság ... tanúvallomását és a perben rendelkezésre álló bizonyítékokat - köztük a felszámolási eljárásban hozott végzés tartalmát is - helyesen, a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően értékelte.

Az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére nincs ok, mert az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértést nem követett el, és a bizonyítási eljárás kiegészítésére sincs szükség, a felperes a fellebbezésében sem hivatkozott olyan bizonyítási indítványra, amelyet az elsőfokú bíróság nem fogadatosított.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján - annak helytálló indokaira tekintettel - helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kell az alperesnek a másodfokú eljárásban felmerült költségét megfizetnie. A Fővárosi Ítéltábla az ügyvédi munkadíj mértékét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) és (6) bekezdése alapján mérlegeléssel, a ténylegesen kifejtett ügyvédi munkára tekintettel határozta meg.

Budapest, 2016. március 2.

. Koday Zsuzsanna s. k.
a tanács elnöke

. Kurucz Zsuzsanna s. k.
előadó bíró

. Pusztai Anita s. k.
bíró

A kiadmány hitelül:

Gesztesi Diana
tisztviselő